

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Piotr Rajczakowski

Sędziowie SO Aleksandra Żurawska

SO Agnieszka Terpiłowska

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2016r. na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Gminy M. Ś.

przeciwko A. W., M. W., M. G. (1), G. C. i M. G. (2)

o wydanie

na skutek zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 14 marca 2016r., sygn. akt I C 2643/15, zawarte w pkt IV wyroku zaocznego.

postanawia:

oddalić zażalenie.

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem (zawartym w pkt IV wyroku zaocznego) z dnia 14 marca 2016r. Sąd Rejonowy w Świdnicy nie obciążył pozwanych kosztami procesu. W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd pierwszej instancji wskazał, iż o kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze trudną sytuację materialną pozwanych (wynikającą z pism PUP i MOPS). Sąd z urzędu badał sytuację materialną pozwanych w oparciu o treść art. 15 ust 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.nr 71, poz. 733 ze zm.). Sąd pierwszej instancji ustalił, iż pozwana M. G. (1) jest bezrobotna, przy czym pobiera na siebie świadczenie z funduszu alimentacyjnego w wysokości 350 zł miesięcznie. Pozwani A. W. i M. G. (2) w 2015r. posiadali statusy osób bezrobotnych bez prawa do zasiłku i korzystali ze świadczeń z opieki społecznej.

Zażalenie na postanowienie złożyła strona powodowa zaskarżając wyrok w części odnoszącej się do kosztów procesu tj. pkt IV. Zaskarżonemu postanowieniu strona powodowa zarzuciła naruszenie przepisów art. 102 k.p.c. poprzez jego wadliwe zastosowanie oraz art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie polegające na braku zasądzenia od strony pozwanej jako przegrywającej proces w całości kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową – wygrywającą proces. Mających charakter kosztów celowych z uwagi na charakter sprawy.

Mając powyższe na uwadze strona powodowa wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie solidarnie od pozwanych A. W., M. W., M. G. (1), G. C. i M. G. (2) na rzecz strony powodowej kwoty 320 zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu;

2. zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz strony powodowej kosztów niniejszego postępowania zażaleniowego liczonych według norm przepisanych tj. opłaty od zażalenia w kwocie 30 zł oraz kosztów zastępstwa przez radcę prawnego w kwocie 120 zł.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie podlegało oddaleniu.

Zaskarżone postanowienie zostało oparte na treści art. 102 k.p.c. Powołany przepis, jak słusznie wskazuje skarżąca przewiduje, iż jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Sąd pierwszej instancji rozstrzygając w niniejszej sprawie o opróżnieniu przez pozwanych lokalu mieszkalnego orzekł również o uprawnieniu wszystkich pozwanych do otrzymania lokalu socjalnego. Uzasadniając rozstrzygnięcie w tym zakresie Sąd pierwszej instancji wskazał, iż pozwani uzyskali status osób bezrobotnych i korzystają ze świadczeń z opieki społecznej. Sąd pierwszej instancji powołał się na treść art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U.2014.150 j.t.) i tym samym obowiązek Sądu w zakresie badania z urzędu przesłanek do otrzymania lokalu socjalnego, po uprzednim zbadaniu dotychczasowego sposobu korzystania z lokalu i dokonaniu oceny sytuacji materialnej i rodzinnej osób, których sprawa dotyczy. Można zatem przyjąć, iż podstawę rozstrzygnięcia stanowiła szczególna sytuacja materialna i rodzinna pozwanych, na którą składały się takie okoliczności, jak status osób bezrobotnych (bez prawa do zasiłku) i korzystanie ze świadczeń opieki społecznej. Wyrok w zakresie opróżnienia lokalu przez pozwanych i przyznaniu im prawa do lokalu socjalnego uprawomocnił się. Strona pozwana kwestionowała jedynie rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

W tych okolicznościach nie można uznać, nie kwestionując pozostałych podstaw rozstrzygnięcia, iż sytuacja pozwanych, odmiennie niż wynika to z podstaw prawomocnego rozstrzygnięcia w tym zakresie, jest sytuacją, która pozwala na poniesienie kosztów procesu. Jeśli podstawa rozstrzygnięcia opiera się na sytuacji materialnej pozwanych i ich statusie jako osób bezrobotnych i korzystających ze świadczeń z opieki społecznej, to na potrzeby rozstrzygnięcia o kosztach procesu tej sytuacji nie można oceniać zgoła odmiennie.

Zastosowanie zatem przepisu art. 102 k.p.c. pozostawało uzasadnione okolicznościami sprawy.

Mając powyższe na uwadze zażalenie podlegało oddaleniu o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

(...)